

ve chlévě

Eva Fiedler

Jahrbuch für Franz-Kett-Pädagogik GSEB 2019, Copyright Franz Kett-Verlag GSEB

Chceme vám vyprávět o jednom chlévě. Určitě si hned vzpomenete na chlév v Betlémě. Mohl by to ale být klidně chlév v Dolní Lhotě nebo v Nové Vsi. Bydlí v něm různí obyvatelé. Žijí společně a společně také pracují. Klidně byste mohli říci, že jsou jedním společenstvím nebo klidně jednou rodinou. Možná třídou nebo kolegy v zaměstnání. Poslechněte si, co se v tom chlévě jednou stalo...

„Méé, méé, méé! Komu z vás se chce se mnou něco podniknout? Mám chuť skákat kolem a přes něco! Méé, méé, méé!“ Poskakoval temperamentně kozlík z jedné nožky na druhou sem a tam. Přitom kopnul do stoličky, která se převrátila a práskla o zem.

„O co jsi zase zakopl?“ ozval se hluboký hlas vola zpozvdálí.

„Méé, méé, nech mě skákat, méé, méé,“ mečel kozlík dál a dál.

Vůl si postěžoval: „Pořád jen mečíš. A k tomu to skákání sem a tam. Jde mi to opravdu na nervy!“ To však kozlíka z míry nevyvedlo. Jedním dechem mečel dál: „Méé, méé, je tu málo místa. Potřebují víc prostoru. Mohl by konečně někdo odvalit tenhle balík slámy stranou? Osel by to mohl udělat! Méé, méé, méé.“

„Ááá, íáá, zase já!“ Ozval se osel. „Zase hledáte hlupáka, na kterého byste všechno naložili. Se mnou ale nepočítejte! V žádném případě! Ani mě to nenapadne! Ani kopýtkem nehnu! Ááá, íáá!“

Ozvala se ovečka, která zatím stála zamlklá a stydlivá opodál: „Bééé, bééé, osle, nebud' přece tak tvrdohlavý. Pochop, že kozlík potřebuje více místa, jinak nemůže být sám sebou.“

Vůl vpádl do hovoru: „Takhle přihloupě mluvit může jen ovce! Tvoje přemlouvání kozlíkovi také moc nepomůže!“ huhlal si

vůl a začal svými boky postrkovat balík slámy do rohu chléva. „Bůů, bůů, to je zase volovina! Bůů! My volové musíme holt tahat dvoukolák z bláta. A když se konečně dostaneme do pohybu, a napneme všechnu svou sílu, pak se hned ozve: Takové zbrklé vytahování se! Kdyby se radši držel na uzdě! Bůů, bůů!“

Konečně se ozvalo i prasátko, které se doposavad rozvalené povalovalo na zemi: „Chro, chro, chro, budeme něco jíst? Mlask, mlask, už mám takový hlad!“

„Méé, méé!“ vpádl mu do řeči kozlík, „Řekni mi, umíš myslet také na něco jiného než na jídlo?“ Sníš, co můžeš a pak jen rozvalený ležiš a smrdíš k tomu.“

„Ááá, íáá,“ přidal se osel, „je to tak. A vůbec, podívej se, jak to kolem tebe vypadá! Mohl by sis trochu uklidit! Je to tu jak ve chlívě! Ať tě ani nenapadne, že bych to za tebe uklízel! To by ses, chlapče, nedočkal. Ááá, íáá!“

A tak to v tomto chlévě šlo dál a dál...

Když se otevřely dveře. Zvířátka okamžitě zmlkla. Do chléva vešla žena a za ní muž. Vypadali prokřehlí a unavení. Muž nesl malou lampu. Její plamen vneslo do chléva teplé paprsky světla. „Pojď dál, Maria“, řekl ten muž. „Je tu sice trochu dusno a lecos tu smrdí, ale aspoň je tu teplo.“ „To je dobré, Josefe, konečně máme aspoň střechu nad hlavou.“

„Ale nééé, teď tu bude ještě těsněji“, pomyslel si kozlík a už, už chtěl začít mečet. Così v něm mu to však tentokrát nedovolilo.

Té noci se Marii ve chlévě narodilo dítě. Chlapec. Zvířátka žasla nad tím křehkým, slaboučkým a zranitelným dítětem. Narozené dítě – jaký zázrak! Dítě si všechny prohlíželo svými vykulenými očima. Nebe se odráželo v jeho očích. A jeho rozzářené oči projasnily celý chlév.